

Η Εφημεριδούλα

Αύγουστος

Τεύχος 282 34ος χρόνος

pinteris@hotmail.com

210 - 96 52 336

Εκδότης: Γιώργος Πιντέρης, Ph.D. Ψυχολόγος - Συγγραφέας

Ζεστό καλοκαίρι Δροσερή Εφημεριδούλα

Γενικά, από μια ηλικία και πέρα, αποφεύγω να πηγαίνω διακοπές τον Αύγουστο. Τώρα, λόγω καρδιάς, η ζέστη είναι ένας ακόμα λόγος που το αποφεύγω. Τη «χρυσή» περίοδο της ζωής μου (1984 – 2009) οι διακοπές μου ήταν: Δέκα μέρες το Πάσχα, δέκα μέρες στη μέση του Ιουνίου και από 25 Αυγούστου και πέρα για 15 μέρες. Τα τελευταία χρόνια για πολλούς και διάφορους λόγους τα πράγματα έχουν αλλάξει και είναι ζήτημα αν με τη σύντροφό μου κάνουμε για πάνω από μία εβδομάδα διακοπές εκτός σπιτιού.

Επίσης σπάνια εξέδιδα την Εφημεριδούλα τον Αύγουστο. Τα τελευταία πέντε χρόνια Εφημεριδούλα τον Αύγουστο κυκλοφόρησε μόνο το 2019. Έτσι, μια και ο Αύγουστος είναι ο πιο ζεστός μήνας, είτε να φτιάξω μια Εφημεριδούλα πιο ...δροσερή, δηλαδή με πιο ανάλαφρα θέματα. Παράλληλα, εύχομαι σε όσους πάνε διακοπές αυτό το μήνα, να βρίσκονται κάπου που να είναι όπως θέλουν.

Ένα βλέμμα

Κάθε φορά που κοιτάζομαστε με κάποιον στα μάτια, αυτόματα καταγράφουμε και τον τρόπο που μας κοιτάζει. Έτσι, αν κάποια φορά μας κοιτάξει διαφορετικά, το αντιλαμβανόμαστε διαισθητικά. Βέβαια, αυτό συμβαίνει με ανθρώπους με τους οποίους έχουμε συχνή επαφή. Το ερώτημα είναι, μέχρι πιο βαθμό μπορεί ν' αναπτύξει ένας άνθρωπος την ικανότητα να «διαβάζει» τα μάτια των άλλων, δηλαδή ν' αντιλαμβάνεται με ακρίβεια τον τρόπο που κάποιος τον κοιτάζει.

Τον Αύγουστο του 1972 (24 ετών) είχαμε πάει για διακοπές μ' έναν παλιό συμμαθητή και φίλο μου στο Μόλυβο της Λέσβου. Εκείνος έμεινε μία εβδομάδα. Εγώ έμεινα ακόμα μία γιατί ήθελα να προετοιμαστώ για το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Καράτε που θα γινόταν στο Tee-side της Β. Αγγλίας τον Φεβρουάριο του 1973. Στην κορυφή του λόφου που είναι πάνω από το Μόλυβο υπάρχει ένα κάστρο. Στο κάστρο υπάρχει ένα κεραμίδι τετράγωνο πλακόστρωτο με πλευρά δέκα μέτρων. Το πλακόστρωτο με διευκόλυνε διότι ήταν σχετικά λείο. (Στο Καράτε είσαι ξυπόλυτος).

Κάθε απόγευμα, έπαιρνα μια αρμαθιά μπανάνες και ανέβαινα το ανηφορικό δρομάκι για το κάστρο. Έκανα προπόνηση κοιτάζοντας τη δύση. Ήταν και κάποιες φοιτήτριες της σχολής καλών τεχνών που ζωγράφιζαν ό,τι έβλεπαν από το κάστρο. Καμία δεν εμπνεύστηκε να με ζωγραφίσει. Το κακό είναι ότι και καμία δεν εμπνεύστηκε να μου μιλήσει. Φαίνεται πως το Καράτε το θεωρούσαν ...βάρβαρο. Εκτός αν ήμουν τόσο άσχημος και δεν το είχα πάρει χαμπάρι.

Όπως ανέβαινα το δρομάκι για το κάστρο σε μια στροφή προς τα δεξιά, υπήρχε αριστερά ένα χαμηλό σπιτάκι. Στην πόρτα καθότανε σ' ένα σκαμνί μια ευτραφής γριά με άσπρα μαλλιά σε κότσο. Πρέπει να ήταν πάνω από 80. Καθώς περνούσα την καλησπέρια και μου το

ανταπέδιδε μ' ένα χαμόγελο. Εκείνο που μου είχε κάνει εντύπωση ήταν τα μάτια της. Δυο μεγάλα μάτια χρώματος χρυσού! Δεν είχα, ούτε έχω ξαναδεί τέτοια μάτια.

Δύο βραδιές πριν φύγω καθόμασταν με μια παρέα στο λιμάνι. Δίπλα μου έτυχε να κάθεται

Το ίδιο δρομάκι 15 χρόνια αργότερα

ένα ζευγάρι γνωστό από τα τραγούδια τους ως ο Σπύρος και η Λήδα. Η Λήδα καθότανε ακριβώς απέναντί μου, έτσι πιάσαμε κουβέντα. Κάποια στιγμή της ανέφερα την εμπειρία μου με τη γριά.

- Τη δασκάλα; με ρωτάει.
- Ποια δασκάλα.
- Τη δασκάλα με τα χρυσά μάτια!
- Του Μυριβήλη;
- Ναι. Και σε χαιρετάει;
- Ναι. Κάθε απόγευμα που περνάω.

- Μου κάνει εντύπωση. Αυτή είναι τρελή. Δεν μιλάει σε κανέναν και καμιά φορά βρίζει και διώχνει όσους πηγαίνουν κοντά της.

Η αλήθεια είναι ότι έπαθα σοκ. Το βιβλίο υπήρχε στη βιβλιοθήκη μου. Δεν το είχα διαβάσει ακόμα, αλλά γνώριζα την ύπαρξή του.

Το απόγευμα της επόμενης μέρας πέρασα ξανά από το δρομάκι. Ήταν καθισμένη εκεί. Όπως πάντα τη χαιρέτησα. Αυτή τη φορά ούτε μου μίλησε ούτε μου χαμογέλασε. Έστρεψε το βλέμμα της αλλού, με μια έκφραση αποστροφής τολμώ να πω. Τότε απογοητεύτηκα. Τώρα καταλαβαίνω τι έγινε:

Ας μπούμε στη θέση της: Επί μια σειρά ετών έρχονται κάθε χρόνο τουρίστες που είτε απλά κοιτάζουν τα χρυσά της μάτια είτε τη φωτογραφίζουν. Μέσα στα χρόνια ανέπτυξε την ικανότητα να διακρίνει τα βλέμματα που την κοιτάζαν σαν αξιοθέατο. Εγώ, όσο δεν γνώριζα ποια είναι, την κοιτάζα απονήρευτα. Έτσι, μου ανταποκρινόταν. Από την ώρα όμως που είχα μιλήσει με τη Λήδα, ήμουν ...ψυλλιασμένος. Κατάλαβε αμέσως τη διαφορά κι έστρεψε το βλέμμα της αλλού.

ProgressNet^o

- Κατασκευή ιστοσελίδων & e-shop
- Ανάπτυξη Web - Mobile εφαρμογών
- Ανάπτυξη πληροφοριακών συστημάτων

www.progressnet.gr 211 18 28 724

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΙΝΤΕΡΗΣ, Ph. D.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΣΤΗΝ

ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΩΣΗ

Πως κατεβαίνει το ένα και ανεβαίνει το άλλο

Διαδραστική Εφημεριδούλα

Τώρα που η Εφημεριδούλα μεγαλώνει σε έκταση, μπορεί να γίνει πιο διαδραστική και οι αναγνώστες να συμμετέχουν πιο ενεργά με τρεις τρόπους: Ο πρώτος, με το να προτείνουν θέματα για τα οποία θα ήθελαν να μάθουν κάτι περισσότερο. Ο δεύτερος με σχόλια, απορίες και παρατηρήσεις που – αν παρουσιάζουν ενδιαφέρον και δεν είναι μακροσκελή – θα μπαίνουν σε μια μόνιμη στήλη με τίτλο Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ. Ο τρίτος με κάποιο σύντομο άρθρο, δικό του ή κάποιου άλλου. Όλα αυτά πάντα με αποστολή στο

pinteris@hotmail.com.

Νερό και πηγές

Είχα την τύχη να βρεθώ για μία εβδομάδα σ' ένα χωριό του Ανατολικού Πηλίου. Στο Πήλιο υπάρχουν παντού πηγές με δροσερό και γάργαρο νερό. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένα φλασκί ή ένα μπουκάλι. Στο σπίτι μας στη Γλυφάδα έχουμε ένα από τα καλύτερα φίλτρα νερού. Κι όμως, όταν επιστρέψαμε και αδειάσαμε όσο νερό μας είχε μείνει από το χωριό σ' ένα μπουλάκι, και οι τέσσερις γάτες μας, έδειξαν να το προτιμούν από το νερό που πίνουν κανονικά. Πράγματι το νερό αυτό είναι πολύ ευεργετικό για τον οργανισμό. Είναι ελαφρύ και χωνευτικό.

Εκείνο που μου έκανε εντύπωση, είναι ότι μια μέρα είδα στην πλατεία ένα φορητό να ξεφορτώνει εμφιαλωμένα ΔΙΟΣ! Ρώτησα τους ντόπιους. Κουνάγανε το κεφάλι τους. Ξέρουν πολύ καλά ότι το νερό τους υπερτερεί. Όμως, αρκετοί τουρίστες φοβούνται. Έτσι, εστιατόρια, μπαρ και ξενοδοχεία αναγκάζονται να παραγγέλνουν εμφιαλωμένα νερά. Βέβαια, και αυτό είναι προς τιμήν τους, πάντα σου βάζουν στο τραπέζι το ντόπιο νερό. Αν προτιμάς εμφιαλωμένο, κακό της κεφαλής σου.

Η κεντρική πλατεία του χωριού

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πολύ ενδιαφέρουσα η εφημερίδα σου..καλημέρα και να είσαι πάντα καλά... θα ήθελα να διαβάσω κάπου για το πένθος που νιώθει κάποιος για τους γονείς του, όταν του έχουν πεθάνει καθώς αυτός βρίσκεται στη μέση ηλικία... ειδικά για τα αντιφατικά συναισθήματα βαθιάς αγάπης απέναντι σε κακοποιητικούς γονείς, τα αγωνιώδη συναισθήματα μωρού που προκύπτουν σε έναν πενηντάρη πενηντάρα που έχει χάσει ένα γονιό που δεν του επέδειξε καθόλου στοργή.. ξέρω είναι σαν να φωτογραφίζω εμένα αλλά η Ελλάδα της γενιάς μου ήταν γεμάτη άστοργους εγωιστές γονείς... και δημιούργησε και παιδιά με πολύ θυμό... είναι βλάκας ένα παιδί που μέσα του κλαίει απαρηγόρητα γιατί έχασε έναν γονιό που τον έβλεπε σαν εργαλείο; Ευχαριστώ πάρα πολύ :)

Ζωή Κ.

Απάντηση: Το θέμα είναι πολύπλοκο και καθόλου ...καλοκαιρινό. Στο θέμα αυτό συμφωνώ με μια φράση του Fritz Perls: «Ενηλικιώνομαστε την ημέρα που συγχωρούμε τους γονείς μας».

Απόσπασμα

...Τώρα όμως υπάρχει μια μικρή διαφορά, έχοντας συνειδητοποιήσει αρκετά, σε ποιο βαθμό οι προσδοκίες μου δημιουργούν μια ψευδαίσθηση πραγματικότητας αναλαμβάνω την ευθύνη του ξεκαθαρίσματος και την αντιμετώπιση των θεμάτων μου με δράσεις και όχι ευχολόγια. Επιπλέον ένα άτυχημα μέσα στο σπίτι –θα μπορούσε να μου έχει προκαλέσει πολύ σοβαρά προβλήματα υγείας, ίσως και- με πεί-

σμησε ακόμη ποιο πολύ να ξεκαθαρίσω μια σειρά θεμάτων γύρω από την ζωή στην παρούσα φάση. Ξεκαθαρίζω αρκετά θέματα της μορφής εάν πήρα την σωστή απόφαση ...εάν έκανα αυτό και όχι το άλλο τι θα γινόταν.... Και τι αποκαλύφθηκε φίλε μου Γιώργο;;; 9 στις 10 αποφάσεις μου πάρηκαν συναισθηματικά υπό την επιρροή προσδοκιών που αλλοίωναν την πραγματική εικόνα των πραγμάτων, η οποία και αποκαλύφθηκε μεγαλοπρεπέστατα στην καθημερινότητα μου. Όχι που θα την γλύτωνα Από μία μεριά χάρημοι που έστω και τώρα «μυρίστηκα» τις παγίδες των προσδοκιών και των συνεπακόλουθων ψευδαισθήσεων, από την άλλη βλέπω ανθρώπους γύρω μου που δεν έχουν πάρει χαμπάρι τι γίνεται με το θέμα αυτό και ταλαιπωρούνται επαγγελματικά, στις προσωπικές τους σχέσεις και ακόμη χειρότερα με τον ίδιο τους τον εαυτό.

Έγραψα αυτές τις προσωπικές εμπειρίες σαν τροφή για σκέψη στους αναγνώστες της Εφημεριδούλας για ανταλλαγή εμπειριών και με την προσθήκη της δικής σου εμπειρίας επί του θέματος.
Χρήστος Ο.

**Για παλαιότερα τεύχη της
Εφημεριδούλας
και για πολύ
περισσότερα
πατήστε εδώ:
<https://www.pinteris.gr>**

Πώς γίνεται ένας πόλεμος σήμερα;

Αυτές τις μέρες, που ο Ερτογάν προκαλεί την ανθρωπότητα με την Αγ. Σοφία, την Ευρώπη με τους μετανάστες, κι εμάς με το Καστελόριζο, ακούω να λέγεται και να γράφεται συχνά η λέξη «πόλεμος». Αλήθεια: Τι είναι αυτό που λέμε πόλεμος, και πότε δικαιολογείται να το λέμε έτσι; Είναι θέμα χρονικής διάρκειας; Είναι θέμα του μεγέθους των καταστροφών που υπέστη η μια ή και οι δύο πλευρές; Είναι θέμα συνολικού αριθμού νεκρών; Με ποια κριτήρια, τέλος πάντων, διαλέγουμε τον όρο «πόλεμος»;

Όμως, πριν από αυτό, μου λείπει ένας ορισμός για τον πόλεμο. Ξεκινάω ριχνοντας μια ματιά σε ένα portal (μια πύλη στο διαδίκτυο) με τίτλο Dictionary of standard modern Greek. Ο ορισμός που δίνουν με καλύπτει:

πόλεμος ο: 1. ένοπλη σύγκρουση μεταξύ κρατών, λαών, ομάδων· ευρείας έκτασης στρατιωτική σύρραξη, που διαρκεί ένα σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα. ANΤ ειρήνη: Συμβατικός / ατομικός / πυρηνικός / χημικός / βιολογικός / ηλεκτρονικός / ψυχολογικός / οικονομικός ~, ανάλογα με τα μέσα που διεξάγεται. Τοπικός / παγκόσμιος / εμφύλιος / επιθετικός / κατακτητικός / αποικιακός / αμυντικός / απελευθερωτικός / εθνικοαπελευθερωτικός / θρησκευτικός / ιερός ~. Αιματηρός / εξοντωτικός / δίκαιος / άδικος

Από αυτόν τον ορισμό κρατάω μόνο το πρώτο μέρος: «Ένοπλη σύγκρουση μεταξύ κρατών, λαών, ομάδων». Στο άρθρο αυτό θα περιοριστώ **μόνον σ' αυτού του είδους τον πόλεμο**. Πιστεύω ότι η ένοπλη σύγκρουση είναι σαν τον πυρετό. Υπάρχουν τα ...δέκατα, υπάρχει όμως και το 41. Έτσι, αν είναι να δημιουργήσουμε μια κλίμακα συγκρούσεων, η αρχή είναι το «θερμό επεισόδιο» και το τέλος ο «Παγκόσμιος πόλεμος». Τώρα για τα ενδιάμεσα είναι θέμα λεξιλογίου. Όροι όπως «σύρραξη» ταϊράζουν κάπου ανάμεσα σ' αυτά τα δύο άκρα.

COOLMATTERTECHS
Υποστήριξη Υπολογιστών
6931 251 421

Συνεδρίες μέσω Skype
Πληροφορίες
pinteris@hotmail.com

210-96 52 336

Σίγουρα για να ονομάσουμε μια κατάσταση «πόλεμο» ένα κριτήριο είναι η διάρκεια. Μια εξαίρεση είναι ο ονομαζόμενος «πόλεμος των 6 ημερών» ανάμεσα στο Ισραήλ και την Αίγυπτο – Συρία. Οι περισσότερες όμως συγκρούσεις που ονομάστηκαν «πόλεμοι» είχαν μεγάλη διάρκεια. Είχαν επίσης τεράστιες καταστροφές και πολλούς νεκρούς.

Εκείνο που υποστηρίζω είναι ότι σε κάθε χρονική περίοδο ο πόλεμος διεξάγεται με διαφορετικό τρόπο. Ένα καλό παράδειγμα, είναι η επίθεση της Ναζιστικής Γερμανίας στη Γαλλία στις αρχές του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Οι Γάλλοι, επηρεασμένοι από τον Α' Παγκόσμιο που ήταν κυρίως πόλεμος χαρακωμάτων, είχαν βα-

σίσει την άμυνά τους σ' ένα τεράστιο οχυρωματικό έργο τη γραμμή Μαζινό. Όμως ο κόσμος είχε αλλάξει. Οι Γερμανοί βασισμένοι στην αεροπορία και τα τανκς με τον Blitzkrieg (κεραυνοβόλος πόλεμος) τους έπιασαν στον ύπνο.

Κάτι ανάλογο πιστεύω ότι θα συνέβαινε αν γινόταν ένας «σοβαρός» πόλεμος και στην εποχή μας. Κάποια από τις μεγάλες δυνάμεις θα εφεύρισκε τον σημερινό Blitzkrieg που βέβαια θα ήταν βέβαια κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που γίνεται στις συγκρούσεις που γίνονται με συμβατικά μέσα όπως πρόσφατα μεταξύ Τουρκίας και Συρίας. Τα συμβατικά μέσα χρησιμοποιούνται όσο τα πράγματα είναι υπό έλεγχο. Αν γίνουν ανεξέλεγκτα, τότε θ' ανακαλύψουμε πώς γίνεται ένας πόλεμος στις μέρες μας. (Εύχομαι να μην το ανακαλύψουμε ποτέ).

Το ίδιο πιστεύω ότι ισχύει και για τον ηρωισμό. Μου στέλνουν κάποιοι «πατριώτες» στο Facebook κάτι ...παλικαριές για την Αγ. Σοφία και τους Τούρκους. Α, ρε παιδιά. Έχετε μείνει ακόμα στον Ανδρούτσο με τα κουμπούρια του. Σήμερα ο πόλεμος γίνεται με ...κουμπιά. Στο συμβατικό πόλεμο ηρωισμός είναι να πέφτεις πάνω σε μια χειροβομβίδα για να γλιτώσουν οι άλλοι. Τι ηρωισμό θέλει για να πατήσεις ένα

κουμπί; Θα μου πεις «κι αυτοί που πατάνε κουμπιά ενώ χειρίζονται υπερηχητικά μαχητικά αεροπλάνα, δεν έχουν κουράγιο»;

Ειλικρινά αμφιβάλω αν ένας μελλοντικός πόλεμος θα βασιστεί στα αεροπλάνα. Αν σκεφτείς ότι υπάρχουν πύραυλοι που διανύουν τεράστιες αποστάσεις κι αν λάβεις υπόψη σου ότι σήμερα υπάρχει το GPS που τους καθοδηγεί με ακρίβεια, είναι αφελές να βασιστείς στα αεροπλάνα. Μ' άλλα λόγια όλη τη δουλειά την κάνουν οι κομπιούτερ. Γι αυτό το λόγο στην αρχική διατύπωση ότι ο πόλεμος είναι «ένοπλη σύγκρουση» καλό θα ήταν στις μέρες μας να προσθέσουμε «πληροφορικά ελεγχόμενη ένοπλη σύγκρουση». Όπως και να το κάνεις, πάντα καταλήγει «ένοπλη».

Μ' άλλα λόγια, η ένοπλη σύγκρουση που θα χαρακτηριστεί σαν «πόλεμος» θα είναι ένα μίγμα στρατηγικής και πληροφορικής η οποία θα υλοποιείται με τα όπλα. Δηλαδή, όπως πάντα, θα είναι μια σύγκρουση «μυαλών». Η υπεροπλία δεν εξασφαλίζει υπεροχή εκτός αν υπάρχει τεράστια διαφορά δυναμικού. Δεν είναι το εργαλείο, αλλά ο χρήστης που καθορίζει την αποτελεσματικότητα. Ο ένας χρήστης είναι ο «στρατηγός», αυτός δηλαδή που καθορίζει τους στόχους και ο άλλος είναι το «σαΐνι» της πληροφορικής που δίνει τις εντολές ώστε να υλοποιηθούν.

Ένα ακόμα ερώτημα που έχω είναι τι θα γίνει αν η μια πλευρά υπεριχύσει; Όπως και να έχουν τα πράγματα, όποιος και να είναι ο οπλισμός στο τέλος αναλαμβάνει το πεζικό. Το ερώτημα είναι θα μπορεί ένα πεζικό να καταλάβει μια χώρα, όπως έκαναν οι Αμερικάνοι στην Ιαπωνία στο τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου ή ο τόπος θα είναι τόσο κατεστραμμένος και ίσως μολυσμένος που δεν θε έχει νόημα να στείλεις πεζικό. Όλα αυτά βέβαια, αν οι πύραυλοι και οι αντιπύραυλοι είναι με συμβατικές κεφαλές, διότι αν είναι με πυρηνικές κάθε προβληματισμός θα είναι περιττός.

Μεταλλαγμένο χόμπι

Από το 1985 άρχισα ν' ασχολούμαι σοβαρά με τη φωτογραφία. Όχι όμως με το κομμάτι της εκτύπωσης. Έτσι φωτογράφιζα αποκλειστικά slides. Απόκτησα εξαιρετικό φωτογραφικό εξοπλισμό, διάβασα πολλά βιβλία πάνω στη φωτογραφία και ξόδεψα εκατοντάδες μέτρα φιλμ για slides. Το χόμπι αυτό κράτησε μέχρι το

2009. Σταμάτησε όταν επικράτησε η ψηφιακή φωτογραφία. Δεν είχα πια το κουράγιο (ούτε την οικονομική ευχέρεια) να κάνω μετάβαση στην ψηφιακή.

Το χόμπι αυτό έγινε κίνητρο να επισκεφθώ και να φωτογραφίσω πάνω από 20 Ελληνικά νησιά κι ένα σωρό άλλα μέρη εντός και εκτός Ελλάδας. Κάποια στιγμή, όλα αυτά τα slides έπρεπε να μεταφερθούν στον υπολογιστή. Πολύ χρονοβόρο έργο στο οποίο με βοήθησε και ο ανιψιός μου ο Κωνσταντίνος. Την ίδια εποχή είχα αρχίσει να εξοικειώνομαι με το Photoshop ένα πρόγραμμα που σου δίνει τη δυνατότητα να κάνεις σε μια φωτογραφία ό,τι παρεμβάσεις θέλεις. Εκεί ανακάλυψα τα φίλτρα. Κάθε φίλτρο σου δίνει τη δυνατότητα να παρέμβεις σε μια φωτογραφία μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο. Για παράδειγμα, αυτό είναι ένα slide από την Πάρο. Μ' ένα ή περισσότερους συνδυασμούς φίλτρων, γίνεται όπως η φωτογραφία που υπάρχει πιο κάτω.

Το επόμενο βήμα ήταν να δώσω να εκτυπωθεί η εικόνα σε μουσαμά σε διαστάσεις 30X40 εκ. και να μπει σε τελάρο. Τέλος πήγαινα το τελαρομένο έργο σ' ένα κορνιζάδικο και το κορνιζάριζα. (Πιο πολλά μου κόστιζε η κορνίζα, απ' όλα τα υπόλοιπα). Έτσι είχα έναν δικό μου πίνακα. Όλα αυτά τα χρόνια δεν ασχολήθηκα με τη ζωγραφική γιατί δεν έπιασε το χέρι μου. Άσε που στο μάθημα των τεχνικών στη Γ' Γυμνασίου καθόταν δίπλα μου ο Κώστας. Θα μου πεις «και λουπόν»; Το επίθετο του Κώστα ήταν Μόραλης, υιός του Γιάννη που δεν του είχε κληροδοτήσει μόνον το επίθετο, αλλά και το χέρι.

Χέρι μπορεί να μη είχα, αλλά με τη φωτογραφία απέκτησα «μάτι». Έμαθα να βλέπω. Παράλληλα η αγάπη μου για τη ζωγραφική εστίαζε κυρίως στους Ιμπρεσιονιστές. Το αποτέλεσμα αυτού του υπόβαθρου είναι η δημιουργική φωτογραφία. Σήμερα υπάρχουν στο σπίτι μας τρεις τέτοιοι πίνακες. Μάλιστα ο ένας που έχει Κυκλαδικό θέμα είναι χωρίς κορνίζα και δεν υπολείπεται σε τίποτα από τους άλλους.

Τώρα μάλιστα που οι φωτογραφίες είναι ψηφιακές μπορεί κάποιος να κάνει ό,τι παρεμβάσεις θέλει. Αξίζει όμως να μάθει να χρησιμοποιεί τα φίλτρα του Photoshop. Από κει και πέρα, υπολογίζω (με σημερινά δεδομένα) μέχρι η εικόνα να κρέμεται τελαρομένη στον τοίχο σου, το κόστος να είναι 15 με 25 €.

